

LA CAMPANA DE GRACIA

LOS BANYS DE MAR.

¡Ay mamá si l'Enriquet me veyá sense carbassas com se pòsaria!

ESCENAS INTRANSIGENTS.

Arriba en Castelar á Barcelona. En Castelar ¿ho senten? En Castelar. Res: una especie de cólera morbo asiático, una especie de *tifus icterodes*, la pesadilla dels intransigents.

—Noys, es qüestió de reunirnos; pero immediatament, hém de xiularlo, que si no som bons per fer res quan hi ha reys al trono, ni quan hi ha monárquichs al govern: que si no se 'ns escalfa la sanch quan contemplém las llibertats suspesas, los drets democrátichs mutilats, la cosa ja muda d' especie quan un republicá noble y honrat vol trepitjar los nostres carrers.

Y desseguida, la dotzena ó dotzena y mitja de intransigents que encare queda á Barcelona comensan á rastrejar com *gossos carlins* los passos de Castelar, ab l' objecte de ferli veure quan mes aviat millor la cultura y tolerancia dels que no contents encare ab las llibertats democráticas, se creuhen capassos de trobar l' ordre social, plantejant de cop y volta l'anarquia, com á suprema forma de govern.

Nosaltres contemplavam tranquilament los passos de carli quan fuig, que davan los detractors del eminent tribuno, al objecte de trobarlo, y de ferli veure que si en la naturalesa las serps xiulan, las serps de l' enveja no deixan de xiular tampoch, y molt menos quan á mes de l' enveja l' despit las hi estreny las entranyas.

Y ab franquesa: mes que al eminent patriota que obehint la véu de una conciencia sempre honrada, ha dit la vritat á tothom, desafiant l' estúpida impopularitat, compadeixiam nosaltres á certs homes, que tenint la forma de tals, mostran l' ánima de serp: compadeixiam de debó als *sibilants intransijents*.

Nosaltres ne vejerem un, y com ell potser mes d' un n' hi havia, qu' en l' época de la federal passava la má per la cara de tothom en aixó de promoure cada dia una algarada.

¡Oh es un tipo molt popular! ¡No hi ha ningú en lo nostre partit que estimi al poble com ell l' estima!

Figuréuvos que no hi havia manifestació tumultuosa er que ell no hi prengué part: allá l' haurian vist devant de las masses, entre mitj de las tropas insubordinadas, recordant á tothom los seus drets, parlantlos ab amargura dels dolors del poble: semblava l' redentor de la classe obrera.

—¿De que viu aquest tipo tant popular? preguntavan alguns.

Vaya una curiositat! Pero bah, ja que 'u preguntan, diguemho.

A cada moti, á cada bullanga, las forsas se reconcentraban á la capital, y principalment las forsas de carrabiners: aquesta reconcentració produhía un abandono complert en costas y fronteras: y aquest abandono complert, anava seguit de un desembarch de contrabando considerable....

L' heroe de las algaradas cobrava tranquilament la seva part. ¿D' hont hauria tret sino aquella eloqüencia persuassiva, tant agradable á las masses, aquellas expansions tant arrebatadoras?

¡Ah! ¡Confessém que en Castelar es un apóstata: ell vol ordre, legalitat, govern..... Es..... diguemho de una vegada: es un escanya-contrabandistas.

Ah, si? Donchs á xiularlo.

Un altre n' hi havia, que avants de proclamarse la república, causat d' esperar l' hora, se 'n aná á América á fer fortuna.

Vol la sort qu' ell s' en vaja, y que la República 's proclami sent ell fora. Las bonas noticias corren sempre, y la bona noticia de la proclamació de la República espanyola arriba al Paraguay.

—¿Fortuna aqui, haventhi la República fe-

deral á Espanya? exclama l' emigrat: cá: no pot ser: cap á Espanya falta gent.

Y ja me 'l tenen aqui, altra vegada, y com que la qüestió no es perdre temps, ja está sollicitant la plassa de contador de la casa de moneda de Barcelona.

Es veritat que en Castelar governa y qu' ell es intransigent; pero quan se sollicita una plassa, en Castelar es un bon republicá.

Castelar no es mes que un apóstata, un traïdor, un inconseqüent quan nega la plassa que 's sollicita, quan fá fer en vá un viatge del Paraguay aquí.... llavors, si, qu' es impopular, y digne de que se 'l xiuli quan vinga á Barcelona.

¿Ne volen coneixe un altre? Oh! Aquest es deliciosíssim.

Aquest es l' únich que t' rahó d' estar en contra de Castelar, perquè en Castelar es conservador, y ell es reformista com cap n' hi haja á Espanya, y poch á Europa.

Es lo fundador de una religió nova.

Odiat als capellans y als ritos cotólichs, vá ferse libre pensador. Ab un entusiasme d' apóstol vá adoptar lo lema de la nova escola:—*«Ni sacerdote al nacer, ni sacerdote al casarse, ni sacerdote al morir.»*

Vé un dia que contréu relacions ab una noya: al arribar á las bodas lo pare d' ella exigeix que 's casin també canonicament. Lo Rector de Sant Agustí vá enllassar al *libre-pensador*, tant partidari del *ni sacerdote al casarse*.

¡Quin apóstata qu' es en Castelar!

Pero la religió libre-pensadora, t' 'ls seus consols, com la religió católica. Un pecat se confessa, y 's perdona.

Pochs dias després del casament, lo nuvi 's presentá davant del gran consell de la asociació, ó siga davant del cabildo y clero libre-pensador. Allá ab un dolor y una compunció de beato esplicá l' cas, pintá las lluytas que entre l' amor y l' deber s' havian encés en son cor, y plé de dolor demaná que se l' expulsés de la Asociació per indigne de pertanyehi.

Lo clero libre-pensador atenet á que hi havia hagut en ell exámen de conciencia, dolor, propósit y confessió, y á que era molt gran l' arrepeniment del pecador, l' hi doná per penitencia que fés una pública retracció de haverse casat canonicament, després de lo qual continuaria sent tant bon fill de la nova Iglesia com avants.

La retractació en forma de remittit, sorti á l' *Humanitat*.

D' aquella fetxa data l' sacrament de la confessió establert entre 'ls libre-pensadors.

Innovacions d' aquest calibre, no las farà may en Castelar: es un reaccionari: á xiularlo! ¡Qui sab! Potser algun dia també se 'n confessará.

¿Volen alguns tipos més v 'ls tindrán tots? ¿Volen que 'ls parli de un carlí, fabricant de sants de fusta, de un empleat de ca la ciutat, de un argenter que t' comissionats á la montanya per comprar als carlins las joyas y cuberts que roban?...

No: que 'n parli si vol l' *Imprenta*, órgano natural d' aquesta mena de gent: ella 'ls coneix: que 'n parli y 'ns fassa veure l' importancia política d' aquets baladrers.

En quan á nosaltres, si de alguna cosa 'ns alegrem, es de que no pujan veure á n' en Castelar: tampoch las ratas pinyadas poden veure la llum del sol.

Ha sortit la canonada 13 de *El Cañon Krupp*. Com en tots los números tira ardentas balas rojas contra 'ls carlins; pero l' que anunciém se distingeix per l' oportunitat é interés de la ilustració.

Publica un bonich retrato del valent brigadier Cirlot, las fatxas del Huguet, de 'n Vila de Prat, d' en Vila de Viladrau y de 'n Mariano de la Coloma, una vista de Castell de Bellver, en Palma de Mallorca, ahont hi están presos los carlins d' aquí, y una altra vista molt interessant de Castellfolit.

Tot aixó no val mes que dos quartos.

Los carlins portan un cos que 'n diuhen de *suevos*.

Al batejarlo de segur que van sufrir una equivocació: n' havian de dir lo cos de *suevos*.

Y aixís haurian recordat de una manera digne als bárbaros que durant la dominació goda, saquejavan l' Espanya per tots quatre costats.

Durant la seva curta estancia á Barcelona, visitaren al senyor Castelar antichs diputats republicans, ex-diputats provincials, ex-regidors, comissions dels Comités local y provincial, del Círcol republicá y de la premsa diaria y senmanal republicana.

De modo que tota la part del partit que té verdadera forsa, porque á pesar de las circunstancias permanece organizada, doná á Castelar una mostra de la consideració que l'hi mereix l' eminent tribuno y honrat patriota, que ab tant valor ha salvat sempre la dignitat del nostre partit.

Diu que una senyora de l' aristocrácia madrilenya admiradora dels carlins, aná á fer un viatge al Nort, *para ver á los muchachos*.

Tant de prop los vá veure, que detenint la diligencia, la ván insultar de mala manera, y hasta 's suposa que volian passarla pél matrimoni civil.

Quan los deya qu' ella també era carlista, la volian fer quedar per cantinera.

Pósat davant de un lleó dígal que molt l' estimas, que, noy. si massa t' hi arrimas se t' empassará en rodó.

Si 'ls lectors de la *Campana* s' han trobat á la montanya en lo fort de l' ivern, haurán vist que quan la néu cubreix las rocas, baixan los llops de la serra, cap al vall.

Lo mateix ha succehit ab los carlins.

Las columnas han invadit l' alta montanya, y ells se n' han vingut al plá, afamats com los llops: han fet foch sobre 'ls trens; han cremat estacions, han incendiat vagons y materials, se n' han endut rehens, han dat falconada de llop, á tot arréu hont han pogut.

Si l' govern tingués confiança ab lo poble, la milicia nacional los hi hauria donat cassa: are la milicia no hi es, y 'ls carlins fan de las sevas.

Los carlins defensen la religió. ¡Y tant com la defensen!

Los braus de la columna de 'n Cirlot, en varias sortidas que verificaren desde Olot, tingueren algunas baixas.

Lo brigadier volgué enterrar als valents, ab tota la pompa que 's mereixian.

Sortí l' enterro, precedit de la creu y dels capellans, y 'ls carlins desde las montanyas que dominan á Olot, vinga fer foch contra la professó.

Se 'n anaren los acompanyants, quedantse solzament los morts y 'ls capellans, y l' foch continuá ab major vivesa. Res hi pogué per contenirlos l' imatge de Jesucrist crucificat.

Ja crech que la D. la P. y la R. de la seva bandera ja no vol dir *Déu, Patria y Rey*, sino *Duros Pessetas y Rals*.

La partida de 'n Mora que 's componia de 1,500 homes, després de las ultimas tundas que ha rebut ja no 'n t' mes que quatre cents.

Per espurgar l' arbre vil del absolutisme, no hi ha com lo Fijo de Centa.

Lo *Canó Krupp*, lo mateix que *La Campana de Gracia* han enviat un corresponçal agregat al quartel general de 'n Lopez Dominguez y Serrano Bedoya.

Hem tingut noticia ja de las peripecias de la marxa de las columnas á Olot y de la vergonyosa fugida dels carlins; pero la carta es llarga, y l'espai de que aquestas horas podem disposar molt curt.

Lo *Canó Krupp*, no obstant en lo próxim número 's cuidarà de publicarla.

Los ordenats *in sacris* están exempts de concorre á la reserva extraordinaria.

Ni 'ls mateixos carlins tenen ab los capellans tantas consideracions com nosaltres.

Per aixó ja fá algun temps que 'ns n' *anem al cel en cós y ánima*.

Lo govern destina un fondo de reserva per la conservació y restauració de las iglesias.

D' aquesta feta debém esperar al menos que 'ls carlins s' acabarán per ells tots sols.

Una altra cosa hi ha qu' esperar també.

De segur que restaurant las iglesias, lo poder de Déu, que no té limits, farà que las estacions cremadas pels carlins se reedifiquin per si mateixas.

La bona política es precís enténdrela.

ESCLAUS.

L' home molt digne y honrat que la mentida aborreix, puig sa boca may menteix; es esclau, de la vritat.

Aquell que 'n tota sa vida la vritat ha conegut puig menteix molt amenut, es esclau, de la mentida.

L' home de tan poch judici, que serne lliure preten seguint lo vici dolent; es sols, un esclau del vici.

Aquell que fa la baixesa de se 'l bobo de la gent, per no treballá un moment, es esclau, de la peresa.

D' aquell que ab zel verdader compleix sempre sa missió, pot dirse ab molta rahó; que 's esclau de son deber.

Los qui ab títols de noblesa y tenin l' or á grapats, sempre temen ser robats, son esclaus de la riquesa.

Aquell que 'n la societat sent pobre, fa 'l milionari; n' es tan sols un perdulari esclau de la vanitat.

L' home aquell que s' imagina que 'ls adelantos ó invents, per 'l be comú son dolents, es esclau de la rutina.

Aquell que se li acomoda vestir com la moda mana (ab perill de patir gana,) n' es un esclau de la moda.

L' home que ama ab tal ardor, que per sa esposa ó promesa ne fa la mes gran ximplera; n' es un esclau de l' amor.

Lo ignorant que baladreja per rebaixarne vilment, al home de mes talent, es un esclau de l' enveja.

Lo soldat, que ab gran racansa á voltas te de lluitá contra son pare ó germa, n' es esclau de l' ordenansa.

Aquell que de la nació si ocupa un lloch elevat ho deu á una indignitat es esclau de l' ambició.

L' home que sens cap ganancia del poble escarneix la ley, lluitant per qualsevol rey; es esclau de la ignorancia.

Lo negre que ditxa y pau may gosa baix lo poder del infame y vil negrer; ine 's per cert lo mes esclau!

BOIXOMPIFAIG.

Hi ha un viudo ab fills y un amich sèu, qu' entaulan la següent conversa:

—Mira 'ls noys, diu l' amich, ja 'm pots donar las gracias si no vas á la reserva.

L' altre creyent... que sé jo lo que devia creure, exclama irritat:

—Y perquè?

—Perque jo vaig procurar-te 'l casament.

Un senyor alt y molt sech l' hi deya al senyor Magí:

—Bah: no té cor lo carlí.

—Sí senyó, y cusit al jech.

E. C.

¿En qué se sembla 'l exércit carlí á una collecció de lletjos?

—En que tenen molt malas ñlas.

¿Y á las gaseosas en un café?

—En que n' hi petan.

¿Y á las criaturas?

—En que te cabecillas.

¿Y als polls que surten del ou?

—En que tot just te alguns canons.

¿Y á un home que s' ofega?

—En que demana 'l socorro.

—¿Y á una quarta de companyia?

—En que encare que sigan molts mils, may serán un exércit de-cent.

Lo govern, ab lo nou arreglo de l' ensenyansa tindrà intervenció en totas las universitats y escolas sigan ó no libres.

S' exceptuan no més los *seminaris conciliaris*, en los quals no podrá ficarsi ni intervenirhi per res.

¡Aixis, aixis! Pels liberals, gens de llibertat: pels carlins una llibertat omnimoda.

¡Qui sab! Potser al últim, fentlos respirar una atmósfera que tant detestan, arribarém á asfixiarlos.

Un carlí que 's presentá á indult á Olesa de Bonesvalls, hi dugué la verola negra.

A consecüencia de tant terrible malaltia han mort ja en aquell poble 23 personas.

Moraleja: Si no hi hagués indult pels carlins, no hi hauria verola negra pels pobles.

—Entre 'ls carlins tant amants del retrocés, me sembla que sempre déu haverhi disputas.

—Ay, ay... ¿perque?

—Perque com tot exércit necessita posar *avansadas*, ningú déu voler ser dels *avansats*.

—En materia de clavarse pinyas, no; pero en la qüestió de saquejar un poble, se disputan á cops de puuy l' *adelantarse*.

L' Alfonso per distraure á la sèva gent los ha donat á Chelva una corrida de toros.

D' aquesta manera esperan divertir-se, fins que las tropas se diverteixin ab ells, donantlos també una bona *corrida*.

L' absolutista Alemania 'ns envia una esquadra, per vigilar als carlins.

La republicana Fransa 'ns envia la perturbació, donant acullida als assessins que corran per nostras montanyas, y fentlos arribar vitures, municions y armas.

Es á dir: lo mon al revés: Fransa 'ns envia boynas y Alemania ab la sèva *esquadra* vol protegir la simbólica *esquadra* de la república espanyola.

¿En que se sembla «*La Campana*» ab l'exércit republicá?

—En que té *columnas* d' atach contra 'ls carlins.

¿Quin es lo carlí que fá verdadera llástima?

—En *Trist-any*.

¿Y 'l cabecilla que dels seus ossos se 'n podrian fer varas?

—En *Freixa*.

¿Y un que 'ls moltons poden pastorarhi?

—En *Vila de Prat*.

¿Y un que tothom lo llenza algun cop cada dia?

—En *Soliva*.

¿Y un que se 'n poden fer varios talls?

—Jo crech que de tots: pero principalment de 'n *Meló*.

FABULETA.

Un neo somiava que D. Carlos lo ximple triunfava, y que de liberals gran munió anavan de sa casa á la presó.

Ab sens igual desfici ja veyá 'l tribunal del Sant Ofici encenent per las plassas las fogueras, y familias enteras morir socarrimadas per liberals, heretjes y malvadas.

Tot d' una se desperta, se véu voltat de foch, se desconcerta, crida ausili, y en va: ningú s' hi arrima la flama 'l llepa al fi, y 'l socarrima.

No en vá 's 'vía adormit deixant encés lo llum propet del llit, no en vá á l' inquisició ab gust aplaudia y 'ls llansols tot moventse n' encenia, que diu d' alló mes clar un refranch pur y net com veu del cel: *Quan vejas del vehé cremar lo pèl, posat carlí lo téu á remullar.*

P. K.

Los carlins fá temps que miran si poden acostarse á *Sant Sebastiá*.

També van mirar de fer lo mateix los sayons romans per martirizarlo.

Sols que aquests van tirarli fletxas, y 'ls carlins voldrian tirarli bombas.

Y contiuan dihentse católichs..... y cristians.

SEGUIDILLAS.

Que de cantar no 't cansas veig molt clar nina, puig m' ho probas, cantantne de nit y dia. Te 'n compte, nena, que la cigala canta ¡Y al fi rebenta!

En la vehina Fransa
com aquí Espanya,
molts per ser reys pretenen
governá ab manya;
no fora mal
que per trono trobessin
un cadafalch.

F. LL. B.

CANTARELLAS.

Dius que á la presó vols durme
perque 't vaig robá un duro?..
Donchs tú haurás d' aná á preciri
perque 'm vares robá 'l cor.

T. DE S.

T' esbravas sempre ab lo gos:
t' esbravas sempre ab ta mare:
no t' esbravis tant Treseta
que no vull cosa esbravada.

D. J.

Pepa, lo día en que 't moris
una gran perdua 'm darás:
me 'n hauré de buscá un altra
y véis qui 'm paga 'l treball.

F. G. Y G.

¡Quin mitj quart nineta mèva
ab tú mes bèn empleat
lo mitj quart que vá durarne
lo esmorsar que 'm vas pagar!

R. E. B. Y A.

Si vols matarme, nineta,
dona 'm aquest anellet,
es un brillant que m' enlluerna:
dóma 'l... y no 'm veurás més.

Casémnos, dígasho al pare,
y tú reserva guardavas....
Reserva, 's paga ab reserva....
ab Reserva extraordinaria.

P. R.

EPIGRAMAS

—Jo vull tirar per doctó
deya en Pau, y tu Sagrera?
—Jo he pensat fer mes carrera:
vull tirar de un carretó.

A. F. O.

Un dia que 'm passejava
me sorti un cego al costat
dihentme:—Venia á veure
si pot ferme caritat.

—Noy, la pessa de 'n Marsal
al estreno ha fet furor.
—Crech que van cridá al autor?
—Si: l' hi van cridá ¡animal!

Lo matalassé Juliana
me deya un dia—Ay Joan:
ab eixa compra de llana
ja 't dich jo que 'm pelaràn.

J. T.

Per tenir las unglas llargas
es á la presó en Gregori:
dú las estisoras, Quima,
¡vaya un govern mes despóich!

T. DE S.

Hi ha un gat en la rectoria
que ab tanta afició miola
que tot lo dia 'ns amola
ab sa eterna sifonia:
tant, que va veni un senyor
y no podentne dormir,
plé de rabia nos va dir:
—Matéu al gat del rector

M. R.

QUENTOS

—¡Que fan avuy al Teatro
—Mira: la Verge de la Roca.
—De qui es fet?
—Del autor de la *Clau de Casa*.
—Bah, bah: deixemho cor'e: á mi m' agrada
dan los versos d' un poeta, y no 'ls d' un
manya.

Cert dia ne disputavan
un pagés y un capellá,
y deya aquell:—Diré missa
fins en menos de mitj quart.

—Que nó.

—Que sí.

—T dich que nó.

—Quan t' hi jugas, ¡ay carat!

—Lo que vulgas.

—Quatre duros.

—Apa, diu, y vá formal.

Sense esperar gaires cosas

se 'n vá 'l pagés al altar,

s' agenolla, crida «missa,»

la gorra agafa y se 'n vá.

—¡Quina calor mes horrorosa que fá deya
un conegut mèu!

—Encare aquí á la Rambla... Dèu n' hi dó:
sab ahont se sent de debó? Es al llit, responia
un desconegut.

—Ah: tira.

—Oh figuris que jo dormo ab *Conxa*.....
—Ab *conxa* dorm? Y á quant espera tréure-
sela?

—A quan quedi viudo: mentres estiga ab
ella casat, hi dormiré.

A casa un perruquer s' hi presentan dos ger-
mans, l' un dú patillas y l' altre bigoti y pera.

—Afaytins diihen.

Ho fan, y quan son á pagar, donan no mes
que un ral, dihent un d' ells:

—A mi m' ha afeytat no mes que las pati-
llas, y al mèu germá 'l bigoti y la pera no mes:
Total una cara: total un ral.

Històrich.

Quan aná 'l difunt poeta Camprodon á la
Habana, 's marejá de una manera horrible.

En lo mateix vapor hi anava una companyia
de zarzuela.

Volent probar al poeta que may es cert tot
lo que s' escriu, mentres Camprodon estava
en las ánsias del mareig, comensaren á can-
tar lo coro de la Marina que diu:

Dichoso aquel que tiene

la casa a flote,

la casa a flote.

Despues d' aixó confessava en Camprodon,
que mes vá marejarlo aquella broma que las
esbranzidas del vapor.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 'ls
ciudadans Alt y Prim, Ralip, M. Cadecet, Pantomina, Magi
Rabassa, Fulano de tal y Pere Botero

N' han remesas que pera insertarse haurian d' esse arre-
gladas los ciudadans Ciri Trencat y Ramon Coll de Beia.

Las de més que s' han remés y 'ls noms dels autors de las
qua isno quedan mencionats, no poden insertarse per fluijas,
fácils d' endevinar, mal combina 'as, mal versificadas ó per
altres defectes per l' estil

Ciudadá S. Camatxo. L' epigrama que 'ns envia es massa
llépol.—Casilono. En quant als que vosté 'ns remet, sols un
ne trobém digne d' arreglarse.—Jaume Rojas. Si fes tán bo-
nas poesias com bona letra, ja aniriam bé: are entre las dos
hi ha mes distancia que de la Monarquia á la República.—Un
tarragoní. Ab poesias com la que 'ns remet no acabarà la
guerra; son massa mansa.—Boixompifaig. Hi anirán los seus
ersos.—Riu Poll. Si cambiés l' última paraula de la cantare-
lla, qu' envia, altavors tindria assonancia, y al mateix temps
seria una copia exacte de una qu' en varem publicar nosal-
tres: are s' ha tallat.—Sasac. Los epigramas massa verts
may anirán á la Campana: una cosa es riure y un altra.... ja
'ns entén.—A. F. O. Insertarém los seus epigramas.—Panto-

mina. L' epigrama d' aquesta senmana no 'ns fá gracia, fran-
cament. En cuan á la pregunta que 'ns fá, semim no poderli
respondre per falta de temps per regirar un á un los originals
rebut: si acás tinga la bondat de repetir lo quento.—Ratip.
Insertarém l' epigrama.—Corrido Figuerench. Lo seu quento
es massa vert: no fá per nosaltres.—Ciri trencat. De lo que
'ns envia, únicament podrém aprofitar lo quento Joan Viri.
Lo seu soneto no te accents ni consonants: es com si diguésim
coix y manco á la vegada.—Un tros de pa. Aquí no s' ad-
meten llugas de vocals, y menos encare si son en castellá.—
P. Borilla. Aprofitarém ab molt gust la seva poesia.—Joan
Titas. ¿Es vosté 'l Joan Titas d' avante? Home: llegeixi lo que
aquesta senmana 'ns remet y veurá quan per dessota 's troba
de lo molt y bó que 'n ha enviat. Xi-pu! Xi-pu! per Déu.—
Saltimbanqui. Vosté 'ns deixa tontos: nos envia cosas molt
regulars y ccasas molts dolentas: o lo bó no es séu, ó no té
conciencia de lo que escriu: tréguins de duples.—Ramon Coll
de Beia. Aprofitarémlo quento.

Pere Botero. Las cantarellas son fiasas: lo pensament del
epigrama es molt gastat.—Fulano de Tal. Pot aprofitarse
una cantarella.—Magi Rabassa. Bè pel quento.—Jepich.
¿Ahont té la inspiració vosté? ¿A n' ai jep?—Llarch de l'
Hostia. Lo que 'ns envia nos sembla haverho llegit tot en un
altre puesto: alerta ab aixó de transferir.—E. Caricias. Pro-
curarém acabar lo de complaire.—M. Matias. Una de las can-
tarellas podria arreglarse.—Alt y Prim. Vosté dirá lo que
vulga; pero hem insertat cosas de vosté que 'ns han fet notar
qu' eran copiadas: las que aquesta senmana 'ns envia, nos
sembla haverlas llegidas també: no estranyi donchs la pre-
venció.—Carnicer de Vilanova. De lo que 'ns envia, aquesta
vegada, no pot aprofitarse mes que l' epigrama, y encare ar-
reglantlo: lo demes es conegut.—Gestus. Vosté seria un bon
xicot si lo fos tant exigent: are es pijer qu' en Camatxo. la
poesia tal com vé are encare 'ns agrada menos: hi ha una
pila de consonants forsats, y no té aquella gracia espontánea
que 's requereix. Passada l' altra poesia *El Cañon Krupp*, Com
no l' han insertada, senyal que no denben volerla: ab las xa-
radas y demés que tenim rebut mirarem de accontentarlo.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del
últim número

Al senti una BA-TA-LLA-DA
un carli 's posa á resá,
y aixó á mes de una BO-BA-DA
es tenir lo cap de PA.

GESTUS.

Han endavinat las tres solucions los ciudadans
Enrich Caricias, Pantomina, Dos escabellats y
Magi Rabassa.

Han endavinat no més que la 1.ª y 3.ª los ciu-
tadans Barret blanch, Ciri trencat, Fulano de
Tal, Pere Botero, y Mosquit d' Abre.

La 1.ª solzament, l' ha endavinada un Llarch
de la Hostia; y no mes que la 3.ª 'ls ciudadans
Ramon Coll de Beia y un Jepich.

XARADA

I.

La primera es musical
y á la quarta tras tercera
l' hi ha caygut la tres primera
que no l' hi vindrá gens mal.
Y n' es tant gran sa alegria
que m' ha volgut hu dos tres,
dantme quarts perque anés
á veure 'l tot l' altre dia.

ALT Y PRIM.

II.

Primera segona al tot
encar que la dos segona
me dos tercera, vindré
y anirém á diná á fora.

TRES DE SECAS.

ENDAVINALLA.

Dos preguntas que son duples
forman cosa que illumina:
á veure qui 'u endevina.

PERET DE SARRIÁ.

Las solucions en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR.—ATAULFO, 14.

1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.